

Sủng Phi

Chương 3 : Chương 3

Chương 3. TỰ TẠI.

Editor: Linh

Ngực của hắn rất rộng, cánh tay cũng rất có lực.

Mặt Phùng Liên Dung dựa vào ngực hắn, chỉ cảm thấy bản thân giống như đang nằm mơ.

Khi đó, bao lâu nàng không được gặp hắn nhỉ, mãi cho đến khi chết đều không có.

Nhưng là, bây giờ hắn đang ôm nàng.

“Điện hạ?” Giọng của nàng nghe qua có chút hoảng hốt, “Điện hạ là thật à?”

“Hả? Ta còn có thể là giả sao?” Thái tử nở nụ cười, có chút hoài nghi nàng là thật say, bằng không làm sao có thể nói mê sảng đây, đầu ngón tay hắn chạm lên gò má nàng.

Phùng Liên Dung cảm giác được ngón tay hắn, thân mình giống như bị điện giật, run lên một cái.

Thái tử phát hiện, cúi đầu nhìn nàng: “Sợ hãi à?”

Nàng nhớ được, lần đầu tiên rất đau đó!

Phùng Liên Dung vùi đầu vào trong lòng hắn, gật đầu: “Sợ.”

Bộ dáng ngây thơ, làm người thương tiếc.

Thái tử giật mình, trước kia thị tẩm không có ai sẽ nói sợ, có điều thoạt nhìn là rất đau, hắn sờ sờ đầu: “Đừng sợ, ta sẽ nhẹ chút.”

Hắn vươn tay rút kim châm trên tóc nàng ra.

Tóc đen rơi xuống, vừa trơn bóng lại mềm, mang theo mùi thơm nhàn nhạt. Phùng Liên Dung ngẩng đầu, mắt hạnh hàm chứa hơi nước, sương mênh mông, nhưng là sao sáng trong đêm tối bị mây che khuất.

Thái tử cúi đầu liền hôn xuống.

Đầu Phùng Liên Dung oanh một tiếng, vốn đang loạn thất bát tao, bỗng chốc suy nghĩ gì cũng không có, giống như nóc nhà bên ngoài, tuyết rơi xuống một mảnh trắng xóa.

Thẳng đến khi bị đau đớn đánh úp lại, nàng mới tìm được về một chút tri giác.

Nàng vươn tay gắt gao ôm phía sau lưng Thái tử, giống như muốn khảm bản thân vào trong ngực hắn, đến cuối cùng cũng không buông ra.

Lúc này đã là đêm khuya.

Phùng Liên Dung nằm ở nơi đó, cả người không có một chút khí lực nào, Thái tử cúi đầu xem nàng hỏi: “Có chỗ nào không khỏe hay không?”

Phùng Liên Dung nghe được giọng hắn, thoáng cái mở mắt ra, nhưng vừa động một cái, nàng liền kêu a một tiếng, cả người cong lại.

So với lần trước còn đau hơn.

Phùng Liên Dung đều muốn khóc.

Nhưng nơi này là nơi Thái tử nghỉ ngơi, thân phận giống như các nàng không thích hợp ở lại qua đêm, nàng đổi chuyện này rất rõ ràng, hai chân vừa gập liền muốn ngồi dậy.

Thái tử cau mày nói: “Không phải là còn đau sao, gập cái gì, lại nghỉ ngơi một lát.”

“Nhưng là...” Phùng Liên Dung do dự.

“Nàng như vậy còn muốn đi?” Thái tử hỏi.

Phùng Liên Dung vội vàng lắc đầu: “Không phải.”

“Vậy thì đừng đi.”

Thái tử duỗi cánh tay ra, kéo nàng qua.

Đầu Phùng Liên Dung tựa vào trên bả vai hắn, đầu nào còn nhớ rõ quy củ gì, cả người đều làm tổ vào trong lòng hắn, tay ôm lấy eo hắn, giống như ôm lấy một cái gối mềm.

Thái tử buồn cười.

Tiểu Quý nhân này rất tự tại a, một chút cũng không gò bó, bảo nàng làm cái gì liền làm cái đó.

Hai người nằm vẫn không nhúc nhích, Thái tử không nói chuyện, Phùng Liên Dung cũng không nói, nàng có Thái tử điện hạ ôm, đang thoải mái. Ngay lúc nàng mơ mơ màng màng muốn ngủ, Thái tử đột nhiên nói: “Sau này nương nàng có ủ ra được rượu nho hay không?”

Phùng Liên Dung còn đang buồn ngủ, trả lời: “Ủ ra, trước khi thiếp vào cung, còn uống qua mà, rất ngọt, có chút chua, màu sắc cũng rất đẹp. Nương thiếp nói nhà chúng ta không giàu có, cha không biết kiếm tiền, ca ca đọc sách còn muốn tiêu tiền, liền muốn đi bán rượu. Đến lúc đó không chừng nhà chúng ta còn có thể mở rượu trang (cửa hàng rượu), thiếp cũng có thể giúp nương bán rượu...” Phùng Liên Dung nói qua nói qua liền khóc lên.

Đáng tiếc rượu còn chưa bán, nàng đã bị tuyển chọn vào cung, cuối cùng chưa gặp được mẫu thân, gặp được phụ thân, gặp được ca ca, ngay cả chết cũng không có.

Phùng Liên Dung bi ai trong lòng.

Thái tử giật mình, cúi người xem nàng.

Nàng dù khóc, cũng là hoa lê đẫm mưa, một chút cũng không xấu.

Hắn thở dài, nha đầu này bị tuyển chọn vào cung, phỏng chừng là nhớ người nhà lắm rồi.

“Đừng khóc, sau này có cơ hội, ta để nàng gặp người nhà, được không?”
Hắn an ủi nàng.

“Gặp người nhà thiếp?” Phùng Liên Dung nghe câu này, một đôi mắt giống như có thể bắn ra ánh sáng trên trời, nàng nhìn chằm chằm Thái tử hỏi, “Điện hạ, ngài, ngài là nói thật sao? Là thật sao?”

Thái tử theo bản năng thuận miệng nói: “Đương nhiên?”

Phùng Liên Dung lập tức liền quỳ xuống, cung kính dập đầu lạy Thái tử ba cái: “Thiếp thân cảm ơn Điện hạ trước.”

Nước mắt nàng còn chưa ngừng rơi, nhưng khóe miệng đã tràn ra nụ cười.

Bộ dáng này gọi người xót xa.

Thái tử nhẹ nhàng thở dài: “Thói thường của con người, nàng dọn dẹp một chút trở về đi.”

Lúc này Phùng Liên Dung cũng ý thức được bản thân luống cuống, nhưng là nàng cũng không thể không bắt lấy cơ hội lần này, nàng nói Điện hạ thứ tội, nhanh chóng mặc quần áo vào.

Bên ngoài hai cung nữ vừa thấy nàng đi ra, liền dẫn ra bên ngoài.

Thái tử xem nàng đi, thầm nghĩ, ban đầu chỉ là thuận miệng an ủi nàng một câu, bây giờ xem ra, sau này thật muốn thực hiện, bằng không không biết nha đầu kia sẽ thương tâm thất vọng thế nào.

Mùa đông, càng muộn càng lạnh.

Khi Phùng Liên Dung vào trong viện, răng trên dưới đều chạm vào nhau.

Chung ma ma lại rất vui vẻ, chuyện này đợi đến càng muộn càng tốt,

đáng tiếc, vẫn là đã trở lại. Có điều loại vinh hạnh đặc biệt như vậy cũng không phải người bình thường có thể có. Trong ấn tượng của bà, khi Hoàng thượng vẫn còn là Thái tử, cũng chỉ có một quý nhân ở nơi đó qua đêm, nhưng chỉ có mấy lần thôi. Hơn nữa sau khi Hoàng thượng đăng cơ, Na quý nhân lại không được sủng ái nữa, không bao lâu liền bệnh chết.

Cho nên nói, hầu hạ Hoàng thượng, Thái tử cũng không phải chuyện dễ đoán trước, thay đổi trong nháy mắt.

“Mau bưng nước ấm lên đây, chủ tử gột rửa liền ngủ.” Chung ma ma phân phó Bảo Lan, lại nhìn Phùng Liên Dung, không khỏi đau lòng. Tiểu cô nương lần đầu tiên, nhất định là đau, nhưng hầu hạ lại là Thái tử, cũng không biết có bị ủy khuất hay không, nhưng dù là bị, cũng phải coi như ân huệ.

Bà trước lấy nước ấm lau mặt cho Phùng Liên Dung, còn lấy lò sưởi tay thay than cho nàng cầm.

Phùng Liên Dung cuối cùng cũng ấm chút, đợi đến khi ngâm mình trong thùng gỗ tràn đầy nước ấm, một lát nàng liền đã ngủ.

Bảo Lan và Châu Lan động tác càng thêm nhẹ.

Chung ma ma nhìn đến trên ngực nàng có chút ứ hồng, cũng là mặt mày hớn hở, ngực Phùng Liên Dung nhìn rất đẹp, không lớn không nhỏ, bà nói với Bảo Lan: “Nhìn xem, biện pháp ngại ngùng ta nói vẫn rất hữu dụng.”

Bảo Lan và Châu Lan đều đỏ mặt.

Chung ma ma nhìn Phùng Liên Dung đang ngủ say, nhỏ giọng nói: “May mà trước đây chủ tử nghe lời, bằng không có thể có một đôi đẹp như vậy? Lần tới các người cũng thử xem.”

Hai nha đầu nghĩ rằng, thử cho ai xem nha!

Ba người tắm xong cho Phùng Liên Dung, nhẹ nhàng gọi nàng tỉnh dậy, Phùng Liên Dung một khắc cũng không trì hoãn liền leo lên giường.

Ngày thứ hai, còn tỉnh sớm hơn hôm qua, cứ thế bị đánh thức.

Phùng Liên Dung vô cùng tức giận, căm tức nhìn Chung ma ma.

Hôm qua nàng hầu hạ Thái tử, thể xác và tinh thần mệt mỏi, buổi tối cũng không được ngủ ngon. Làm nhiều giấc mơ liên quan đến kiếp trước, bây giờ thật sự là vô cùng đau đớn, trong đầu giống như là bị người kéo qua kéo lại.

Chung ma ma nói: “Chính là do hôm qua, người càng phải đi sớm hơn.”

Một câu nói gọi Phùng Liên Dung tỉnh ngộ.

Ai bảo nàng chỉ là thị thiếp đây, phía trên có Thái tử phi, nàng xoa ánh mắt khó chịu, ngáp mấy cái liền.

Ngay cả đến chỗ Thái tử phi đầu nàng vẫn còn choáng váng, sau đó Thái tử phi nói mấy câu rồi cho các nàng lui, Tôn Tú lại gần nói: “Tỷ tỷ, như thế nào, bị ta đoán trúng đúng không.”

Phùng Liên Dung nói: “Đoán trúng một nửa, hình như Điện hạ vừa vặn nghe được tên cha ta mới nghĩ đến ta thôi.” Không phải người lần đầu tiên gặp mặt, nói như thế, có lẽ sau này mệnh của nàng và trước kia không khác nhau lắm. Có điều chuyện Thái tử hứa hẹn với nàng, chuyện này đối Phùng Liên Dung mà nói, quan trọng hơn bất cứ chuyện gì.

“Tôn Tú cười nói: “Dù sao cũng là thì tầm qua.”

Phùng Liên Dung nhìn ra nàng khổ sở, đời trước nàng ở dưới đây, đời này lại cướp đi trước Tôn Tú, liền an ủi: “Điện hạ nhất định sẽ nhớ đến ngươi.”

Tôn Tú cười hì hì, tiến đến bên tai nàng nói: “Điện hạ... Ôn nhu hay không ôn nhu vậy?”

Ngày thường nhìn Thái tử thoát nhìn rất ôn hòa, nhưng ôn hòa này cũng chỉ biểu hiện vào lúc hắn nói chuyện, một khi không nói chuyện, hắn ngồi yên lặng, lại không giống với, khiến người không thể nhìn gần.

“Điện hạ rất tốt.” Phùng Liên Dung nhớ lại, cười nói, “Còn gọi ta cùng ăn cơm đấy, hôm qua không biết vì sao, Điện hạ ăn cơm rất muộn.”

“Oa, thật tốt!” Tôn Tú cầm tay Phùng Liên Dung lắc lắc, “Điện hạ khẳng định rất thích tỷ tỷ.”

“Chỉ là vừa khéo mà thôi.” Phùng Liên Dung lại không tin tưởng cách nói này.

Thái tử thích hay không thích ai, nói thật, cho dù cho nàng thời gian sáu năm, nàng vẫn không rõ ràng.

Trở lại trong phòng, Phùng Liên Dung lại bắt đầu ngáp.

Lúc này Chung ma ma cũng không nói nàng, vội kêu nàng đi ngủ một lát.

Trên giường nóng hầm hập, Phùng Liên Dung vừa nhắm mắt lại liền ngủ say sưa, lần này ngủ đến giữa trưa.

Thấy nàng từ trên giường xuống dưới, Chung ma ma giống như nhật được vàng trên đất, hai mắt vốn có chút đục ngầu lại sáng long lanh nhìn nàng chăm chăm: “Chủ tử, chủ tử, người đoán xem có chuyện gì?”

“Sao vậy?” Phùng Liên Dung còn mơ mơ màng màng, cũng không biết vì sao Chung ma ma hưng phấn thành như vậy.

“Điện hạ thưởng này nọ cho người đấy!”

“Cái gì?” Phùng Liên Dung lập tức thanh tỉnh, “Thưởng cái gì vậy?”

Nàng cũng chưa mặc xong hài đã vội vã đi ra ngoài, đến khi ra đến nhà chính, liền thấy trên bàn có một chén chân giò ninh măng đỏ rực đặt đó.

Đó là món hôm qua nàng muốn ăn cuối cùng lại không ăn.

Bảo Lan, Châu Lan đều đang vui vẻ cười.

Phùng Liên Dung cũng là trăm mối cảm xúc ngổn ngang, cũng không biết bản thân nên cười hay nên khóc.

Sáu năm đã từng, không phải là nàng chưa từng được thưởng, nhưng chỉ có đồ trang sức lạnh như băng. Canh nóng hầm hập như vậy cũng là lần đầu thấy, Phùng Liên Dung lại cảm thấy bản thân như đang nằm mơ.

Vì sao Thái tử lại đột nhiên thưởng cho nàng?

Chẳng lẽ nói hôm qua bản thân hầu hạ rất tốt?

Nhưng Phùng Liên Dung nhớ lại, lại chỉ nhớ được bản thân ngây ngốc, còn có nỉ non không khống chế được.

Lòng nam nhân, cũng là kim dưới đáy bể nha!

Phùng Liên Dung súc miệng một chút liền bắt đầu ăn.

Không thể không nói, tâm tình vẫn là rất tốt.

Chung ma ma cười nói: “Chủ tử nhớ, về sau nếu thị tẩm, vẫn phải giống như hôm qua. Xem ra Điện hạ rất thích đấy, bây giờ chủ tử biết, nghe lão nô không sai đúng không?”

Phùng Liên Dung thiếu chút thì bị sặc.

Trước kia nghe Chung ma ma liền rơi xuống cái kết cục kia, bây giờ nàng không nghĩ lại giẫm lên vết xe đổ, đời này, nàng thậm nghĩ làm một người tự tại.

Đời người là ngắn ngủi như vậy mà.

Hắn gặp nàng, nàng vui vui mừng mừng, hắn không gặp, nàng cũng không muốn lại bị thương.

LINK Truyện:

Sủng Phi <https://truyenhayhoan.com/doc-truyen/sung-phi-150699.html>

LINK Chương này:

Chương 3

<https://truyenhayhoan.com/doc-truyen/sung-phi-150699/chuong-3.html>